

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

X Y,
st. příslušník Ruské federace

zastoupen Tomášem Verčimákem, advokátem
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2023, č. j. MV-158560-16/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Vůči žalobci bylo dne 06. 10. 2022 zahájeno řízení o zrušení jeho zaměstnanecké karty (č. PKP 001231631, platné do 15. 08. 2023) dle § 46e odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona a § 56 odst. 1 písm. g) téhož zákona, neboť byly zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h) téhož zákona, tedy, že by mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu.

2. Žalobce navazoval na předchozí dlouhodobý pobyt na území od konce roku 2015, nejprve na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, později po absolvování bakalářského stupně studia na Univerzitě Palackého v Olomouci koncem roku 2021 změnil účel pobytu na zaměstnání (neduální zaměstnaneckou kartu), přičemž nastoupil do zaměstnání u X, odštěpný závod zahraniční právnické osoby (X, sídlem v Budapešti, Maďarsku), IČ: X, založeného pracovní smlouvou ze dne 12. 08. 2021 na pozici Marketing Manager. Pracovní poměr k tomuto zaměstnavateli skončil ke dni 31. 08. 2022 na základě dohody ze dne 16. 08. 2022.
3. Žalovaná na podnět správního orgánu prvního stupně na základě svého usnesení ze dne 6. 10. 2022, čj. MV-158560-3/SO-2022 (dále jen „usnesení o příslušnosti“), potvrzeného rozhodnutím ministra vnitra ze dne 22. 11. 2022, čj. MV-158560-9/SO-2022 (dále jen „rozhodnutí ministra“), dle § 165 písm. n) a § 46e odst. 1 cizineckého zákona a § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu věc převzala provedení správního řízení v této věci.
4. Důvodem vedení správního řízení bylo, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Podklad k tomuto důvodu byl tedy oddělen jako utajovaná informace mimo správní spis s odkazem § 169m odst. 1 cizineckého zákona, viz záznam do spisu ze dne 08. 11. 2022, čj. MV-158560-7/SO-2022.
5. Žalobce ve smyslu § 34 odst. 2 s.ř.s. označil za osobu zúčastněnou na soudním řízení svoji manželku, paní A. P., jelikož bylo zasaženo do jejího práva na respektování rodinného a soukromého života. Dalším konkrétním negativním důsledkem napadeného rozhodnutí je přímý dopad na její pobytový titul vázaný na nositele oprávnění k pobytu (povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dle § 42a cizineckého zákona, aktuálně platné do 15. 8. 2023), kterým je žalobce, a to včetně volného přístupu na trh práce v souladu s § 98 písm. l) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce předně uvedl, že ústředním základem, na kterém bylo vystavěno napadené rozhodnutí, jsou právě utajované informace, ke kterým neměl přístup a z tohoto důvodu se dovolává zvláštních nároků na kvalitu a hloubku soudního přezkumu napadené věci, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 09. 04. 2009, čj. 7 As 5/2008 – 63. Žalobce však má za to, že prioritně má ležet obrana vůči „obvinění“ na bedrech účastníka správního řízení, a proto musí naopak dostat maximum možného sdělení z utajovaných informací a nezpřístupněno bude naopak nezbytné minimum, nikoliv opačný princip, který je ražen doposud, a dle kterého nemá být zpřístupněno nic kromě nezbytného minima – nastínění podstaty. Dosavadní přístup k možnostem obrany vůči napadenému rozhodnutí je dle žalobce totiž patrně schizofrenní a nedosahuje minimálních standardů zaručeného práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 47 Listiny základních práv EU.
7. V první rovině žalobce napadá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho opomenutých tvrzení a návrhů, se kterými se žalovaná nevypořádala vůbec nebo jen

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obecným a povrchním způsobem. Jedná se zejména o všechny listinné důkazní návrhy obsažené v podání ze dne 23. 10. 2022 a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 23. 02. 2023. Tyto návrhy měly prokázat, že poznatek o možném ohrožení bezpečnosti České republiky vyvozovaný z utajovaných informací je v úplném nesouladu s tím, co žalobce prakticky činil zejména po napadení Ukrajiny Ruskou federací, a jak se k tomuto jednání ruského státního režimu sám hodnotově stavěl.

8. Vedle toho žalobce poukazoval na vlastní zveřejněné protiválečné příspěvky (srov. dostupné Twitter a Instagram účty), které jsou naopak v humanitárním zájmu pomoci ukrajinským uprchlíkům, takže ve zřejmém protikladu k zájmům ruské státní moci, které žalovaná shrnula toliko s poukazem na snad nějaký krycí manévř.
9. Z napadeného rozhodnutí není jasné, zda vlastně žalovaná všechny důkazní návrhy odmítla pro nadbytečnost či z formálních důvodů (některé v anglickém jazyce), či co konkrétně z nich vlastně zjistila, pokud je vykonala. Přesto žalovaná v napadeném rozhodnutí všechny listinné důkazy rovnou hodnotí. Přitom paradoxně při jediném řádně vypořádaném důkazním návrhu – výslechu (viz str. 13 napadeného rozhodnutí) ta samá žalovaná uvádí, že provedení výslechu k prokázání tvrzení žalobce není případné (implicitně je asi nadbytečné), žalobce má navrhnout listinné důkazy.
10. V rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 As 241/2015-41) žalovaná namísto uvážení, zda a které důkazy vůbec provede, rovnou přistoupila k jejich samotnému hodnocení z hlediska jejich závažnosti (důležitosti). Žalobce rekapituluje, že žalovaná s důkazními návrhy přímo polemizovala, resp. odmítla jejich provedení generalizujícím či naopak redukujícím způsobem s tím, že klíčové jsou pouze utajované informace. Žalovaná tedy zatížila správní řízení vadou, která má co do rozsahu a závažnosti potvrzovaných skutečností celkem zřejmý dopad na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. To platí zvláště za situace, kdy za současně účinného znění cizineckého zákona je předmětné správní řízení vedeno na jediném stupni.
11. Obdobně, i přes návrhy žalobce, žalovaná evidentně přezkoumatelně nereflektovala otevřenou nabídku žalobce, že je připraven k vlastnímu výslechu s cílem přímé konfrontace zjištění pramenících z utajované informace, včetně nabídky spolupráce s původcem utajovaných informací za tímto účelem. Zde lze připomenout, že žalobce již dokonce byl kontaktován osobami, které se představily jako příslušníci Bezpečnostní informační služby.
12. V druhé rovině žalobce shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v otázce přiblížení utajovaných informací užitých pro rozhodování žalované dle § 169m, § 168 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) cizineckého zákona. Žalobce je přesvědčen, že mu v napadeném rozhodnutí (a snad ještě předtím) měla být vyjevena alespoň podstata utajovaných informací (srov. rozsudek NSS ze dne 07. 02. 2022, čj. 10 Azs 438/2021 – 47). Žalovaná tomuto požadavku vyvěrajícímu především z ústavního pořádku, zdůrazněnému judikaturou Nejvyššího správního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU, ale též vyvěrajícímu ze základních zásad správního řízení a obecné úpravy k utajovaným informacím v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, v napadeném rozhodnutí nedostála.
13. Kromě takřka znění právních předpisů a spíše hodnotícího závěru se žalobce o svém osobním závadovém jednání v průběhu správního řízení a z napadeného rozhodnutí dozvěděl tyto poznatky: účast na prosazování zájmů státní moci Ruské federace a „jiné aktivity“, které měly těžiskově spočívat v „posledním období“. Toto však žalobce vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepovažuje za „podstatu utajovaných informací“, na jejichž kvalitu klade nároky judikatura (srov. příhodně body 14 až 17 rozsudku NSS ze dne 04. 11. 2021, čj. 10 Azs 270/2021 – 54, s odkazem na judikaturu ESLP a SDEU).

14. Žalobce podotkl, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 03. 2023, čj. OAM-44670-16/DP-2022, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (změna účelu pobytu), je v této věci o určitý stupeň „přezkoumatelnější“ jelikož se v něm uvádí, že utajované informace se týkají „zejména jeho pracovního života“.
15. V rámci „suplování“ obhajoby se tak žalobce dovolává přezkumu, zda se nejedná o spojení obecně známých skutečností např. ve vztahu k Rusku, činnosti X ČR nebo její maďarské matky, snahy zpřetrhat obchodní vazby na Rusko ve změněné geopolitické situaci, s určitými individuálními poznatky k osobě žalobce např. jen fakt, že měl pracovní poměr v X ČR, které však samy o sobě žádnou obavu vyvolávat nemusí a které můžou být lehce vysvětlitelné, pakliže by k tomu žalobce dostal šanci.
16. Žalobce dále namítal, že dle ustálené soudní praxe, nelze procesně aktivního účastníka pobytového správního řízení, který žádá o bližší informace a poučení, a který dle možností poskytuje součinnost, „odbýt“ rozhodnutím, kterým se končí správní řízení v jeho neprospěch (zamítnutí pobytové žádosti nebo zastavením řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu – k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 08. 08. 2018, čj. 10 Azs 86/2018 – 34, k porušení zásad součinnosti a spolupráce, nebo rozsudek NSS ze dne 23. 09. 2020, čj. 4 Azs 472/2019-49, k potřebě poskytnout poučení v případě procesní aktivity účastníka i opakovaně). Je přitom zřejmé, že žalobce opakovaně o takové poučení ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žádal. Dle stavu spisu po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí totiž ani nebylo zřejmé, zda budou utajované informace jediným podkladem, ze kterého vyvěrá důvod k zamítnutí žádosti.
17. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost odůvodnění druhého výroku, ve kterém žalovaná obecně konstatovala, že pro stanovení lhůty stačí přiměřeně 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, protože žalobce „*neuveďl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by na území... měl bezprostřední závazky vyžadující delší setrvání na území*“. To vše navzdory tomu, že žalovanou stíhá vyšetřovací povinnost zjišťovat všechny skutečnosti pro i proti, tedy také ve prospěch účastníka, nejen proti.
18. Žalobce na území žije téměř 8 let, jeho manželka s ním od 23. 07. 2020. Ze spisu k žádosti o vydání zaměstnanecké karty (sp. zn. OAM-84703/ZM-2021), bylo možné zjistit, že žalobce má uzavřenou nájemní smlouvu s tříměsíční výpovědní dobou, nabytí menšího množství movitých věcí (vybavení bytu a nábytek), psa, o kterého s manželkou pečují apod. Z napadeného rozhodnutí ovšem není známo, proč žalovaná ne zvolila delší lhůtu, ačkoliv jí to zákon dovoluje.
19. Žalobce trvá na tom, že atrakce předmětného řízení ve smyslu § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyla v daném řízení přezkoumatelně a náležitým způsobem odůvodněna, negativně zasáhla do jeho procesních práv v rámci správního řízení a zatížila žalobce více, než kdyby ke změně příslušnosti nedošlo, což opět oslabilo jeho postavení, a to jak v předmětném zrušovacím řízení, tak logicky v řízení o změně účelu jeho dlouhodobého pobytu. Žalobci nebylo ani v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětleno, proč by nemohl v jeho věci rozhodovat ministr vnitra, který je funkčně nadřízeným správním orgánem žalované i jinak příslušného Ministerstva vnitra (srov. § 170a odst. 2 cizineckého zákona).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Fakt, že v žalobcově věci rozhodoval tříčlenný senát žalované namísto jedné úřední osoby jinak příslušného Ministerstva vnitra, mu zjevně ani prakticky neprospěl, když se ani z napadeného rozhodnutí nedozvěděl, že hlavní problém jeho závadové činnosti má být spjat právě s jeho pracovní činností, Ministerstvo vnitra bylo na rozdíl od žalované sdílnější, když ve svém meritorním rozhodnutí uvedlo alespoň takovou formalitu, jakou je stupeň utajení utajovaných informací dle § 4 písm. c) zák. č. 412/2005 Sb. o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů – „důvěrné“, což žalovaná nesdělila ani v průběhu správního řízení (a lze si to jen domýšlet dle sp. zn.), rovněž kvalita zjišťování skutkového stavu v předmětném řízení na rozdíl od znalosti Ministerstva vnitra pochybná, jelikož žalovaná uvedla, že manželka účastníka řízení pobývá na území od roku 2016, přičemž na území nepřetržitě pobývá od 23. 07. 2020, jak správně uvedlo Ministerstvo vnitra. Žalobce v zájmu procesní ekonomie spoléhal na to, že jak v řízení o rušení zaměstnanecké karty, tak v řízení o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za změněným účelem, bude rozhodovat stejný správní orgán.
21. Žalobce shledává nelogickým, že se k jeho osobě dle žalované a Ministerstva vnitra vážou až 3 různé materiály: sp. zn. D41/2022-OAM, D109/2022-OAM a D194/2022-OAM.
22. Žalobce dále namítá, že pokud by nebylo možné zrušit napadené rozhodnutí pro výše uvedené námítky, žalovaná zatížila předchozí správní řízení vadami ve zjišťování skutkového stavu věci, což je samo o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 s.ř.s. Byť žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí opakovaně odkazovala na utajované skutečnosti, které se nestaly součástí spisu, selhala ve splnění povinnosti zjistit náležitě skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
23. Žalovaná též v rozporu se zákonem neuplatnila zásadu vyšetřovací dostatečně vyváženě ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, která souvisí s povinností vyvažovat dotčené zájmy osob (na tomto místě žalobce dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) cizineckého zákona). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se na vícero místech otevřeně ukazuje, že je patrně jedno, co žalobce tvrdil a doložil, rozhodující jsou stejně utajované skutečnosti, které jsou navíc odděleny od spisu a žalobci nepřístupné.
24. Právě proto, že řízení bylo zahájeno z moci úřední, bylo úkolem žalované vedle ochrany veřejného zájmu zjišťovat též skutkové okolnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. To je podstatné zvláště v řízení, které je pouze jednoinstanční, ve kterém se jinak na základě dobré víry dosažené pobytové právo odejímá na základě utajovaných informací oddělených od spisu, takže nelze dokazování na odvolacím stupni ani doplňovat. Lze shrnout, že co do právního posouzení protichůdných zájmů (veřejný a žalobcův soukromý, který je mimo jiné chráněný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, dále jen „Úmluva“) měla žalovaná pečlivě zmapovat též např. rodinnou situaci cizince v hostitelské zemi (zejm. intenzitu a charakter vzájemného vztahu rodinných příslušníků, jejich zvláštní potřeby), rozsah v jakém by byl soukromý/rodinný život cizince narušen (tzv. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky), rozsah a intenzitu vazeb na hostitelský stát (příbuzní, možnosti návštěvy) a na stát původu, včetně možnosti vrátit se do tohoto státu, věk a zdravotní stav dotčeného cizince a jeho rodinných příslušníků, dále viz například shrnutí judikatury ESLP v rozsudku NSS ze dne 26. 09. 2018, čj. 2 Azs 156/2018 – 49.
25. Za situace, když byla z mimořádných důvodů oslabena jeho procesní práva, ba dokonce správní soud má „suplovat obhajobu“, tím spíše měla i sama žalovaná pečlivěji zjišťovat okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a ověřovat u původce utajované informace správnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a zákonnost utajovaných informací (dle judikaturou dovozených kritérií) – například na základě dokládáných tvrzení účastníka řízení, pakliže přímo či nepřímo narážejí na poznatky vyplývající z utajovaných informací, a rozsahu skutečností, které mají být účastníkovi řízení sděleny v rámci maximální ochrany jeho procesních práv (srov. bod 35 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 06. 2022, čj. 54 A 32/2022) a až teprve pak ustálit skutkový stav a přistoupit k právnímu hodnocení.

26. Žalobce v žalobě dotvrdil řadu skutečností ohledně jeho pobytu v ČR a jeho postojům vůči Rusku a k těmto tvrzením navrhl řadu důkazů včetně výsledků řady osob (jeho manželky, jeho sestry, jeho bratrance a dalších dvou osob).
27. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Pokud se týká posouzení utajovaných informací, které jsou podkladem tohoto řízení ve smyslu § 169m zákona, odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, kde cituje relevantní judikatorní závěry (zejména Nejvyššího správního soudu), které osvědčují zákonnost jí zvoleného postupu.
28. Dále žalovaná nesouhlasí s námitkou nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí, neboť jak je patrné z jeho odůvodnění, vypořádala se pečlivě se všemi sděleními a návrhy účastníka řízení, které činil v průběhu řízení. Jeho sdělení a podání pak posoudila chronologicky a vždy porovnávala míru jejich relevance ve vztahu k utajované informaci týkající se účastníka řízení. Žalobcem údajně zveřejněné protiválečné příspěvky na sociálních sítích (Twitter a Instagram), žalobce v průběhu celého řízení vůbec nedoložil. Obdobně se to má i s ostatními důkazy, přičemž žalovaná opětovně odkazuje na jejich nízkou (popř. žádnou) vypovídací hodnotu. Naopak to byla žalovaná, která se snažila všechny podklady věcně posoudit, a to ačkoliv nesplňovaly ani minimální standardy kladené správním řádem – viz např. § 16 tohoto zákona ohledně jazyka.
29. Žalovaná také odmítla tvrzení žalobce, že by snad bylo její povinností jakkoliv konfrontovat původce utajované informace s jeho podáními učiněnými v průběhu řízení. Taková povinnost nevyplývá z žádného právního předpisu a nebyla dovozena ani žádnou judikaturou. Co se týká údajného kontaktu žalobce se zástupci Bezpečnostní informační služby, tato informace je v této fázi řízení za procesně zcela nepoužitelná, jelikož představuje novum a soud by se jimi tak neměl věcně zabývat.
30. Žalovaná má dále za to, že charakter utajované informace byl žalobci zpřístupněn zákonně konformním způsobem a v souladu s relevantní judikaturou.
31. K námitkám stran stanovení lhůty k vycestování z území ve smyslu § 46e odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., žalovaná pouze uvedla, že svým charakterem nepředstavují nic mimořádného, co by se lišilo od situace každého cizince, který (ať už z jakéhokoliv důvodu) ukončuje svůj pobyt na území. Výpovědní lhůta z nájmu nemovitosti rozhodně není ničím, co by znamenalo nepřekonatelnou překážku ve vycestování z území.
32. K namítaným procesním vadám žalovaná rekapitulovala, že atrakce provedení řízení žalobce nijak neznevýhodnila, neboť výsledek řízení o zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty je stejný, jako výsledek posouzení jeho další žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. I v tomto případě aplikace je jediným korektivem postupu správních orgánů soudní přezkum. Rovněž žalovaná neshledává nic mimořádného, ba ani nelogického na tom, že k osobě žalobce se váží tři různé materiály charakteru utajované informace. Žalobci nic nebránilo uvádět v obou vedených řízeních totožné skutečnosti a předkládat totožné podklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

33. Ve věci údajných vad skutkových zjištění Komise uvádí, že žalobce žádným způsobem neuvádí, v čem mají vady skutkových zjištění spočívat, s výjimkou jeho subjektivních pocitů o nespravedlnosti vedení celého řízení. Totéž platí pro otázku posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Komisi je samozřejmě známa judikatura správních soudů, která dovodila nutnost zabývat se možným zásahem do práv chráněných zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Ovšem tato podmínka je vázána zejména na to, co účastník takového řízení sám prokáže, či alespoň tvrdí
34. Komise dále trvá na tom, že skutkový stav ve věci byl náležitě zjištěn v souladu s § 3 s. ř., když zejména z utajovaných informací, ale i z podání žalobce, vznikl ucelený rámec svědčící o nutnosti aplikovat užitá ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. To, že žalobce neunesl důkazní břemeno a nebyl věrohodně schopen doložit svá tvrzení, však není vina Komise, nýbrž jeho samého. Žalovaná se rovněž zákonně konformním způsobem vypořádala s návrhem na výslech žalobce. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 202/2022-47 považuje Komise za nepřipadný, neboť se tento rozsudek týkal žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území, který je nadán daleko širší paletou práv, než je tomu u státního příslušníka třetího státu, který je nadto držitelem „pouze“ oprávnění k pobytu vyplývajícího z nutnosti pokrýt potřeby státu v oblasti pracovní migrace.
35. Pokud žalobce nebyl schopen v průběhu celého řízení prokázat své „proukrajinské aktivity“, pak Komisi není jasné, jak by toho docílil právě při případném provedení výslechu. Pokud měl žalobce co prokázat, bylo na něm, aby doložil podklady svědčící o jeho aktivitách. To, že tak učinil ve zcela nedostatečné míře (viz podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci doložených podkladů), je pak pouze věcí jeho procesní strategie.
36. Žalobce na to reagoval replikou ze dne 19. 7. 2023, ve které zdůraznil, že na str. 2 doplnění odvolání proti usnesení o příslušnosti datovaného dne 21. 10. 2022, evidovaného pod čj. MV-158560-5/SO-2022, uvedl jako doklad o zásadním odmítání kroků Ruské federace, celkovém vlastním postoji k jejímu státnímu režimu, 2 konkrétní internetové odkazy (dostupné dne 21. 10. 2022 až do dnešního dne) na své příspěvky zveřejněné na síti Twitter i Instagram, ze kterých bylo možné zjistit i další zveřejněné příspěvky, a doložil je prostým překladem z ruštiny do češtiny.
37. Žalobce zároveň upozornil na rozsudek městského soudu ze dne 16. 5. 2023, č.j. 10 A 11/2023-54, který rozhodnutí žalované v obdobné věci zrušil a to s ohledem na kvalitu utajovaných informací.
38. Jelikož je nutné o žalobě rozhodnout ve lhůtě 90 dnů ode dne jejího podání (§ 172 odst. 10 zákona), soud nařídil ve věci na den 21. 6. 2023 jednání, při kterém žalobce dotvrdil další skutečnosti týkající se jeho nástupu do společnosti X a jeho pobytu v ČR.

III.

Posouzení žaloby

39. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
40. Soud úvodem uvádí, že nepovažuje manželku žalobce paní A. S. za osobu zúčastněnou na řízení ve smyslu ust. § 34 s. ř. s., jelikož má za to, že manželka žalobce byla na svých právech i dle tvrzení žalobce dotčena jen nepřímo. Ačkoliv soud nespornuje skutečnost, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

manželky žalobce jeho vycestování zcela jistě dotkne, žádná práva ani povinnosti žalobou napadeným rozhodnutím jí přímo nevznikly. Soud s ní proto v řízení jako s osobou zúčastněnou nejednal.

41. Soud neshledal důvodnou procesní námitku žalobce týkající se atrakce řízení ze strany žalovaného. Soud má za to, že bylo zcela v kompetenci žalovaného takto učinit a to právě s ohledem na znění ustanovení § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, který stanoví, že *nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně, týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí*. Soud má za to, že zákonné podmínky byly v tomto případě splněné a to právě s ohledem na neobvyklost věci.
42. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
43. Dle ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona, „*Policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.*“
44. Podle § 169m odst. 1 zákona, „*Písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.*“
45. Podle § 169m odst. 2 zákona, „*Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.*“
46. Podle § 169m odst. 3 zákona, „*Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.*“
47. Co se týče námitky žalobce týkající se nemožnosti žalobce seznámit se s obsahem utajené části spisu, která obsahovala skutečnosti odůvodňující ukončení jeho pobytu, soud uvádí, že k této problematice se vyjádřil Ústavní soud ve svém recentním nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20, který neshledal nemožnost účastníka seznámit se s důvody zamítnutí žádosti o udělení občanství z bezpečnostních rizik za protiústavní:

„35. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 12. 2. 2009 Nolan a K. proti Rusku (č. 2512/04, zejm. bod 71; věcně se však tento případ týkal zbavení svobody v tranzitním prostoru mezinárodního letiště), minimálním standardem, který zaručuje právo na účinný opravný prostředek, je přístup nezávislého orgánu příslušného k přezkoumání důvodů rozhodnutí a relevantních důkazů k utajovaným materiálům tak, aby mohl konat, nemá-li takové rozhodnutí odůvodněný základ ve faktech anebo odhaluje výklad pojmu "národní bezpečnost", který je nezákonný, v rozporu se zdravým rozumem anebo svévolný. V

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nálezu sp. zn. Pl. ÚS 5/16 proto také Ústavní soud uvedl, že v případech, kdy je reálná obava, že by zpřístupnění konkrétních důvodů nevyhovění žádosti mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob, nebudou žadateli o státní občanství sdělovány. Podobně Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu Regner proti České republice ze dne 19. 9. 2017 (stížnost č. 35289/11) uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. jak z pohledu práva na spravedlivý proces obecně, tak z pohledu práva na rovnost zbraní, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení.“

48. Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tuto věc a to i s ohledem na níže uvedené.
49. Osmý senát se v celém složení s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu pod sp. zn. D62/2023-OAM a správou soudu hned předána k jejímu zabezpečení bezpečnostnímu řediteli, seznámil dne 24. 5. 2023 v zabezpečené místnosti. Soud poté, co utajované informace přezkoumal, shledal, že v dané věci důvod vést tyto informace odděleně od zbytku správního spisu je, a že nad právem účastníka se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, převažuje zájem na jejich utajení ve smyslu ust. § 169m odst. 1 zákona.
50. Soud proto nekonstatoval jejich obsah při jednání a dospěl k závěru, že není možné tyto utajované informace zpřístupnit ani v přiměřené podobě, ani že žalobci měly být s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, sděleny alespoň v obecnosti skutečnosti vyplývající z utajovaných podkladů.
51. Soud má s ohledem na shora uvedené a hlavně s ohledem na charakter a povahu těchto informací, za to, že nebylo možné sdělit žalobci nic bližšího, než to, co mu již bylo sděleno. S ohledem na neobvyklou geopolitickou situaci, kdy Ruská federace považuje Českou republiku za nepřítele, má soud za to, že nelze na případ žalobce aplikovat ani rozhodnutí NSS, ÚS, SDEU, ESLP, ÚS Slovenska, kterých se žalobce v žalobě dovolává. Tato rozhodnutí totiž nebyla vydána v průběhu válečného konfliktu a nezohledňují právě tuto specifickou skutečnost. Na tomto závěru nemění ničeho ani tvrzení žalobce, že v druhém řízení vedeném ohledně jeho žádosti o změnu účelu pobytu, mu mělo být sděleno víc. Námitka je tak nedůvodná.
52. Osmý senát dále uvádí, že se neztotožňuje se závěry desátého senátu, uvedenými v jeho rozsudku ze dne 16. 5. 2023, č.j. 10 A 11/2023-54, který rozhodnutí žalované o zrušení povolení k trvalému pobytu zrušil z důvodu, „že u žádného z popsanych typů žalobcova jednání totiž není uvedeno, jakým způsobem se o něm zpravodajská služba dozvěděla, a to ani v konkrétní, ani v obecné podobě. Z utajovaných informací není – třeba jen v hrubých rysech – zřejmé ani to, jaký typ zdroje nebo jakou metodu zpravodajská služba k získání informací využila (tedy např. zda šlo o použití operativně-pátrací techniky, sledování žalobce nebo jiných osob, výpověď agenta atd.), tím méně pak jakékoli konkrétní okolnosti získání těchto informací.“ Zpravodajské služby se v této věci vyjádřily v tom smyslu, že žádné další informace o svých zdrojích a metodách s odvoláním na § 8 odst. 3 zákona č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, nemůžou poskytnout, neboť by to ohrozilo jejich důležitý zájem. Osmý senát s jejich hodnocením souhlasí.
53. Soud dále uvádí, že s ohledem na shora řečené neshledal důvodnou ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci resp. námitky týkající se provedení dokazování.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pro doplnění pouze uvádí, že z rozhodnutí je patrné, které listiny byly k důkazu provedené – v podstatě všechny, které žalobce doložil do spisu, a jak byly hodnocené. Rovněž je z rozhodnutí patrné, proč žalovaný nepřistoupil k výslechu žalobce. Soud shledává takový postup správným a také uvádí, že za těchto okolností jsou žalobcem v žalobě navržené výsledky dalších osob pro rozhodnutí věci rovněž irrelevantní.

54. Pokud žalobce namítá, že z *napadeného rozhodnutí vlastně ani není známo, jaký skutkový stav byl zjištěn – zejm. jaká jeho část byla ustálena tak, že svědčí o jeho hodnotovém nastavení, které nemůže v praxi ani potenciálně ohrožovat bezpečnost České republiky*, soud uvádí, že s takovým hodnocením souhlasí, z provedeného dokazování skutečně nevyplývá, zda žalovaný na základě některých důkazů mohl k takovému závěru dospět. Na druhou stranu tato skutečnost za daných okolností nepředstavuje vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí. Jak bylo uvedeno shora, i kdyby žalovaný vyhodnotil některý z důkazů zcela ve prospěch žalobce, toto hodnocení nemůže ničeho změnit na závěru ohledně důvodnosti obavy, že žalobce může v budoucnu představovat ohrožení bezpečnosti státu. Soud musí v tomto případě souhlasit se žalovaným, který ve svém rozhodnutí uvedl: *Jinými slovy tvrzené postoje účastníka řízení nejsou sto nijak zvrátit skutečnosti uvedené v utajované informaci, které jsou hlavním důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí.*
55. Soud má totiž v tomto specifickém případě za to, že, i kdyby žalobce prokázal všechna jím uváděná tvrzení o skutkovém stavu týkajícím se jeho postojů k Rusku a demokratickým hodnotám obecně, tj. např. skutečnosti ohledně jeho pomoci Ukrajincům, nebude mít tato skutečnost vliv na rozhodnutí věci, pokud skutečnosti uvedené v utajené části spisu budou mít potenciál vést k závěru, že by žalobce mohl při svém dalším pobytu ohrozit bezpečnost státu. Soud také zdůrazňuje, že dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona tyto skutečnosti nemusí prokazovat nebo zdůvodňovat, že žalobce již bezpečnost ohrozil, pouze, že by se tak vzhledem k těmto skutečnostem mohlo stát, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101.
56. Soud proto v dalších úvahách zaměřil svou pozornost na obsah a povahu skutečností uvedených v utajené části spisu. Poté co byl osmý senát v celém obsazení s touto částí spisu seznámen, dospěl k závěru, že za současné politické situace, tj. války na Ukrajině, kdy je Česká republika považována Ruskou federací za nepřátelský stát, jsou tyto informace takové povahy, že odůvodňují obavu, že by žalobce mohl při svém pobytu ohrozit bezpečnost státu.
57. Soud dospěl k závěru, že tyto informace poskytly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by další přítomnost žalobce na území mohla ohrozit bezpečnost státu (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Soud má za to, že informace uvedené v utajené části spisu splňují podmínky uvedené v bodě 12 rozsudku č. j. 10 Azs 270/2021-54 NSS v návaznosti na prejudikaturu (shodně též rozsudek ze dne 22. 9. 2021, č. j. 1 Azs 153/2021-78), ve kterém NSS dovodil: *„Je třeba přesněji uvést fakta (mimo jiné místní a časové údaje), zdroj a způsob jejich zjištění či ověření, popisující chování, jednání či další činnosti stěžovatele, případně dalších osob, a ty odlišit od názoru zpracovatele na to, co z nich vyplývá či co se dá dovodit. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí soudu přezkoumat správnost závěru správních orgánů, že s osobou stěžovatele v případě jeho dalšího pobytu na území je spojeno riziko ohrožení bezpečnosti České republiky.“*
58. Část skutečností uváděných žalobcem ve vyjádření ze dne 23. 2. 2023 na jeho obhajobu tyto poznatky potvrzují, ostatní žalobcem uvedené skutečnosti tyto informace nijak nevyvrací. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že *pokud se týká účastníkem řízení akcentovaného*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nesouhlasu s jednáním Ruské federace, pak tato tvrzení jsou v rozporu se skutečnostmi uvedenými v rozhodné utajované informaci, tudíž má Komise se za to, že se jedná toliko o krycí manévr sloužící k zastření skutečných aktivit účastníka řízení vykonávaných na území České republiky ve prospěch zájmů státní moci Ruské federace, soud s ohledem na obsah informací uvedených v utajené části spisu považuje takový závěr za jedno z možných vyhodnocení této situace, proto takový závěr nemůže považovat za nesprávný s následkem nezákonnosti takového rozhodnutí. Jak již bylo řečeno, i kdyby žalovaný dospěl k závěru o upřímné pomoci Ukrajincům a dosavadnímu prosazování demokracie ze strany žalobce, skutečnosti uvedené v utajené části spisu mají dle soudu přesto potenciál odůvodnit obavu z ohrožení bezpečnosti státu ze strany žalobce při jeho dalším pobytu na území.

59. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku, že nelze *procesně aktivního účastníka pobytového správního řízení, který žádá o bližší informace a poučení, a který dle možností poskytuje součinnost, „odbyť“ rozhodnutím, kterým se končí správní řízení v jeho neprospěch.* Žalobcem odkazovaná judikatura se týká případů, kdy je řízení zastaveno resp. žádost zamítnuta z důvodu chybějících dokladů resp. neprokázání účastníkem tvrzených skutečností ohledně splnění podmínek pro vyhovění žádosti, ačkoliv tento účastník nebyl o tomto nedostatku náležitě poučen. To však není případ žalobce. Zrušení jeho pobytu nebylo důsledkem tvrzené neaktivity žalobce, ale toho, že zde je *důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.*
60. Soud odmítl jako nedůvodnou i žalobcovu námitku ohledně závěru o přiměřenosti takového rozhodnutí a o druhém výroku týkajícím se lhůty k vycestování. Žalobcem uváděné skutečnosti (rodinný stav, ukončení studia, dlouhodobost jeho pobytu na území, existence nájemního vztahu atd.) správní orgán zohlednil a správně vyhodnotil v konceptu poměřování veřejného zájmu na bezpečnosti státu a individuálního zájmu žalobce na tom, aby mohl nadále pobývat na území. Soud shodně se žalovaným proto musí konstatovat, že žalobce neuvedl a ani v žalobě neuvádí žádnou tak zásadní skutečnost, která by veřejný zájem takzvaně přebila.
61. Co se týče žalobcem uváděných skutečností týkajících se délky lhůty stanovené k vycestování, soud uvádí, že tato lhůta byla zcela zřejmě stanovena s ohledem na důvod zrušení pobytu. Soud souhlasí se žalovanou, že žalobce neuvedl a ani v žalobě neuvádí skutečnost, která by mu závažným způsobem bránila ve stanovené lhůtě vycestovat. Soud má též za to, že právě s ohledem na pobyt žalobcovi manželky, která je zcela jistě schopná technické záležitosti žalobce (ukončení nájemní smlouvy, vystěhování, péči o psa atd.) dořešit, lhůtu stanovenou k vycestování nepovažuje za nepřiměřenou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žalobu důvodnou, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
63. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. června 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu